

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, 1680

10. An percutientes Clericum consentientem incurrant in censuram? Et an Clericus consentiens dictae percussioni non sit excommunicatus, sed possit excommunicari? Pro quo explanatur, quod aliud est ...
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76372)

lūmque non attingat, etiam si sagittam emittat, vel iſtum in illum dirigit; tunc in effectū, & re ipsa manus violentas illis non inferit, prout verba legis, in materia odiosa præſertim, propriè ſunt accipienda.

5. Nota hic obiter contra Ambroſinum: cap. 22. de immū. Eccleſiaſt. n. 6. & Decianum tr. crimin. lib. 4. cap. 8. num. 17. eum, qui adhuc non eſt initiatus prima ad Tonſurā, eſſi habitu clericali incedat inſerviendū Ecclēſiæ, animo aſcendendi ad ſtatū clericalem, non gaudere privilegio Canonis; & de Clericis Salvaticis, quod non gaudeant privilegio Canonis, declaravit Sacra Congregatio deſuper iſtos edita decimo Kalendas Iunij 1613.

RESOL. X.

An percussorem Clericum consentientem incurram in censuram?
Et an Clericus consentiens dictæ percussioni non sit excommunicatus, sed possit excommunicari?
Pro quo explanatur, quod aliud est subijcere se Clementia alicujus, & aliud participare cum aliquo in crimine criminoso, quod non participat se submittere misericordia alicujus, qui de facili solet parcere subiectis, & prostratis? Ex part. 9. tr. 4. Ref. 9.

§. 1. R Espondeo, tales ligari excommunicatione hujus Canonis, percutiendo Clericum volentem, & consentientem, quia ad hoc Clericus non potest consentire cum injuria totius Ordinis clericali, ut ſcribentes ex cap. Contingit de ſent. excomm. inferunt, & tradunt Mantua Dialog. 35. Gutierrez de jur. confir. p. 1. c. 16. n. 53. Suarez de cens. disp. 2. sect. 1. n. 57. Graſſius deſiſionum p. 1. lib. 2. c. 49. n. 6. ex cap. Contingit, de ſent. excomm. Nam quamvis volenti, & consentienti non fiat injuria; fallit tamen ratione dignitatis Eccleſiaſtica, propter quam fuit tale privilegium emanatum: proinde non Clerico, ſed dignitati Eccleſiaſticae inferitur injuria. Item, quia Clericus non eſt dominus membrorum ſuorum, l. Sed si §. Si ipse ſervus, & l. Liber homo ff. Ad leg. Aquil. Gloſſ. in c. Ex part. de corp. vii. Covarr. in Regul. Peccatum, 2. p. §. 5. Atque ita non potest Clericus huic privilegio fundato ſuper favore dignitatis Eccleſiaſticae renunciare, quoad penam Canonis; poterit tamen remittere privatam injuriam quoad proprium intereſſe, & commodum. Antonius de Butrio in c. Si diligenti, n. 18. de foro compet. & habetur in cap. Cum deſideres, de ſent. excomm. Et ita præter Doctores citatos, tenet Gordonus in Summa, 2. lib. 7. q. 13. §. 3. n. 33. Layman lib. 1. tr. 5. p. 2. c. 5. n. 5. Leone de cens. recollect. §. n. 52. Quod autem Clericus, consentiens dictæ percussioni, non sit excommunicatus, ſed tantum poſſit excommunicari, probant Doctores ſupracitati communiter ex verbis ipſiusmet tex. in d. c. Contingit.

2. Nec obſtat, dicere, Clericum consentientem, ut verberetur, communicare cum percussore in crimine criminoso, & conſequenter incurere ipſo facto excommunicationem: quia reſpondetur, ad incurrendam excommunicationem, ob participationem in crimine criminoso, neceſſe eſſe, ut participet poſt crimen patratum, & quod ſciat, delinquentem eſſe denunciatum, ut habetur in cap. Nuper, de ſent. excomm. & aſſerit Navar. in Manuali, c. 27. n. 33. & 112. idcirco in caſu præſenti, ut ſubijciens ſe percussioni incurrat ipſo facto excommunicationem, opus eſt, ut conſentiat percussori, qui jam iterum percussisset, & quod talis percussio eſſet notoria, & manifeſta, & conſentiens conſentiret percussioni injurioſæ, non animo ſatisfaciendi injuriæ percussori irrogatam. Nam tunc percussorem, etiam ſi jam iterum, & iterum per-

cussisset, conſentiens non ipſo facto ligabitur excommunicatione, ſi hæc patiatur animo ſatisfaciendi injuriæ illatæ, ut notat Panormit. in d. c. Contingit, n. 8. quia aliud eſt ſubijcere ſe clementiæ alicujus, & aliud eſt participare cum aliquo in crimine criminoso, quod non participat ſe ſubmittens miſericordiæ alicujus, qui de facili ſolet parcere ſubiectis & proſtratis. Vide etiam Megalam in 3. p. inſtit. Confeſſ. lib. 4. c. 1. q. 1. n. 6. & Caſtrum Palaum 1. 6. diſp. 3. punct. 23. §. 2. n. 3. Villalob. in ſum. 1. tr. 17. diſp. 22. n. 10. ubi ſic ait: [Quanto à los Clerigos, que ellos de ſu propia voluntad ſe ſujetan à que otros los hieran con acción injuriola, ſe ha de dezir, que ellos no eſtan deſcomulgados, como conſta de un texto, que dize eſtas palabras: Si quis autem Clericus poſt prohibitionem huiusmodi, ſponte ſe ſubjecerit, excommunicatur. Donde ſupone, que no eſtá deſcomulgado: mas eſ ſeglar que le hiera, ſi como dize el miſmo texto Felino, Panormitano, Iuan Andres, y la Gloſſa.] Ita ille, & Doctores communiter.

ſep. hoc in §. not. præterit.

RESOL. XI.

An Prælati Regulares, & ſeculares percussorem Clericos titulo correctionis per alios incidunt in censuram?
Et an hic alius, qui in Religione debet eſſe Monachus, poſſit eſſe unus & converſus?
Et an reſtriſtio, ne fiat per laicum percussio, habeat locum etiam in Prælati Clericorum ſecularium?
Et an captura Clerici poſſit fieri per laicum auctoritate Superioris Eccleſiaſtici? Ex part. 9. tr. 4. Refol. 22.

§. 1. R Espondeo cum Gordonio in Summa 1. 2. lib. 7. q. 13. §. 4. n. 38. & aliis, quod quantum ad Religioſos attinet, de quibus agitur in cap. Univerſitatibus, de ſent. excomm. debet Superior propria manu ſubditum verberare, niſi urgeat neceſſitas: & quando ea occurrat non debet id per laicum præſtare; ſed per Clericum, vel Monachum: alioqui, inquit Canon, tam præcipiens, quam verberans contrahunt hanc cenſuram, ex d. cap. Univerſitatis.

2. Dubitat Angelus, an hic alius poſſit eſſe unus & Converſus: Certum autem videtur, poſſe in illo neceſſitatis eventu fieri per Converſum; ſi verè Religioſus eſt, quamvis non ſit Clericus. Qui verò nec Clericus, nec Religioſus eſt, habetur hic ut laicus. Cæterum aliud eſt de captura, que fieri potest per laicum auctoritate Superioris Eccleſiaſtici, ut colligitur ex c. Vi ſama, de ſent. excomm. & hæc ex d. c. Univerſitatis, ubi de Abbate agitur. Secundò huc ſp. ſtat, an eadem huius capitis reſtriſtio, ne fiat, ſcilicet, per laicum percussio, habeat etiam locum in Prælati Clericorum ſecularium? In qua re illud primò certum eſt, non debere Episcopum ſuis manibus verberare, ex cap. Non licet, diſp. 86. quia, ut pro ratione ibi ſubjungitur, hoc alienum eſt ab hac dignitate ſacerdotali: quamvis verba illius capitis non ſignificent contrahi gravem culpam, ſi Episcopos per ſe (juſtè tamen) percutiat. Quantum verò attinet ad alios ſecularium Clericorum Prælatos minores, videtur ab illis quoque ſervandum, quod habet d. cap. Univerſitatis, nempe, ut per ſe puniant, niſi urgeat neceſſitas. Ita Navar. & quidam alij opinantur. Verum cap. Univerſitatis, id non habet; ſed nec ulla recepta, ac conſtans conſuetudo, ac proinde alij cenſent, non eſſe obligandos, ut per ſe percutiant, præſertim cum in d. c. hoc ſolum de Religioſis exprimitur. Cæterum altera pars capitis, nempe, ut non fiat per laicum, obligat ſanè & hos Superiores, atque etiam Episcopos: quia hæc capitis particula generaliter proferitur; & non reſtriſta ad ſolos Religioſos, ut textum illum expenſenti facile apparebit, præſertim in verbis illis: Tam qui tales verberare præcipit.

3. Verum,